

Byla jsem ještě dítě...

Všichni sousedé jsou venku, telefony mají u uší, křičí, ať si policie pospíší a zachrání, co se dá.

„Calisto! Panebože!“ Hlas mé spolubydlící a nejlepší kamarádky bych poznala kdekoli.

Její těžké kroky mi duní za zády a když mi narazí do zad, moje holá kolena se zaryjí hlouběji do jílovité půdy, teď rozbahněné vodou z hasičských hadic. Hasiči dorazili jen pár minut před Genevieve.

Pevně mě obejmeme kolem krku a přitiskne tvář na mou. „C-co se stalo?! Cal! Mluv se mnou!“

Dívala jsem se, jak se požár šíří dál, bezmocná, zatímco se můj život měnil v popel. Tohle všechno je její vina. Znovu mi všechno sebrala, a ani o tom nevím.

„Cal!“ křičí mi Genevieve do ucha a já prudce zvednu hlavu a střetnu se s jejíma světle hnědýma očima, přetékajícíma slzami, které jí stékají po ebenových tvářích.

Kéž bych taky mohla plakat. Proč nemůžu uronit ani slzu?

Cítím jen prázdnotu v žaludku, která se zvolna rozrůstá do pokrouceného, nemocného stromu, jenž mě pohltí dřív, než se stanu tím, čeho jsem se bála.

„Gene... moc se omlouvám.“ Vydechnu a ona se podívá na všechno, co vlastníme a co lehá popelem, pak se vrátí zrakem ke mně. „Postarala jsem se, aby se Hunter dostal ven, ale poškrábal mě a utekl.“

Upřímně řečeno, na toho kocoura seru – odjakživa mě kdovíproč nenáviděl. Ale nejsem netvor; nemohla jsem ho jen tak nechat umřít. Utekl do bezpečí, ať je to, kde chce. Jen doufám, že se oheň nerozšířil na sousední domy nebo zahrady z té naší, která je patrně zachvácená požárem stejně jako zbytek našeho domu.

Pevně mě obejmeme. Tiskne mě, jako by měla větší obavy o mě než o toho zatraceného kocoura. Vdechnu slabou vůni jejího medového sprchového šamponu, která se teď mísí s pachem potu a okolního vzduchu.

„Jak se to stalo?“ Její tón zmírní, je teď empatický a už ne tak řezavý. Přechází do terapeutického hlasu, něžně mě zbavuje hrůzy, kterou *předpokládá*, že cítím.

Nejsem v šoku. Dobře vím, co se stalo, a jednoho krásného dne budu pykat za své hříchy.

Oheň před námi praská a prská, zatímco se všude kolem rozléhá křik – povely prodchnuté strachem. Jen doufám, že jsem nechtíc někoho nezabila. To by asi moje svědomí neuneslo. Démoni, které jsem si zvolila, mě budou už tak dost strašit; nevydržela bych, kdyby mě pronásledovala ještě i tíha viny za něčí smrt.

„Prostě jsem vařila...“ Odkloním se od ní a klesnu pohledem k zemi. „Nejspíš chytly záclony... Byla to nehoda...“

Lhářko.

Sprostá zasraná lhářko.

„Sakra...“ zasyčí, vezme můj obličej do dlaní a otočí ho k sobě.

Nezasloužím si od ní tenhle výraz soucitu a pochopení.

„Ale jsi v pohodě? Nic se ti nestalo?“ Její starost o mě zaplní mé tělo hlubokým opovržením. Ne vůči ní, ale vůči mně samotné.

„Nic mi není, Gene.“

Shrne mi zacuchané blond prameny z obličeje, zastříh mi je za ucho.

Znovu zhluboka naberu do plic opojný vzduch. Nos mi naplní zápach čpavku z kouře, ostrý a kousavý, mísí se s pachy hořícího dřeva a izolace. Je to těžký, dusivý mlžný opar, který mi ulpívá na plicích. Stromy,